

PROČ MUŠELI ZEMŘÍT?

KAREL VÁCLAV KUPKA

Karel Václav Kupka

PROČ MUSELI ZEMŘÍT?

Dva studenti, objeví malý pomníček u železniční tratě. Ze zvědavosti začnou pátrat po příčině nehody, při které zahynuli před čtyřmi lety, dva mladí muži. Narazili na řadu nesrovnalostí ve zprávách o příčině nehody, které vydaly oficiální místa. Když ale získali svědectví očitého svědka nehody, rozjeli pátrání, které se jim stalo osudným. Příběh je volným pokračováním knihy Tajemná minulost.

Text © Karel Václav Kupka, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-59-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-60-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-61-6 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

<http://www.lukasvik.cz>

PROČ MUSELI ZEMŘÍT?

„Tak pane Kaláb. Udělal jste mi velkou radost. Dneska to bylo na výbornou!“ Komentoval Alešův výkon jeho zkoušející profesor a podával mu přes stůl jeho index. „Děkuji, pane profesore“, odpověděl s rozpaky a začal se chystat k odchodu, aby mohl okamžitě zvěstovat tuto radostnou zprávu Jitce. Dneska udělal poslední zkoušku před termínem, a teď jej čekají minimálně tři měsíce volna. Po třetím zazvonění Jitka přijala hovor a ihned na Aleše vybafla. „Tak co Kolombo? Za kolik?“

„Mám to v kabeli za jedna, takže zítra mě máš co dohánět, spisovatelko“, odpověděl zvesela a hned dodal. „Kdy se uvidíme?“ Jitka chvíli uvažovala a nakonec řekla: „Odpoledne se ještě musím na něco podívat, ale kolem šesté mě vyzvedni doma. Zajdeme někde na pivo, abych přišla na jiné myšlenky.“

„OK, ale nepřeháněj to s tím učením!“ Stačil ještě dodat, než ukončila hovor. Vyšel před budovu fakulty a uvažoval, jestli má zajít na oběd do mensy

nebo se zastavit za dědou a nechat se pochválit za své studijní výsledky. Jeho dědeček, plukovník ve výslužbě, byl na slovo vzatým odborníkem, protože jeho více než čtyřicetiletá praxe u policie a BIS byla dostatečnou zárukou objektivního hodnocení. Zvítězila varianta číslo dvě, protože Alešova babička byla znamenitá kuchařka a zrovna touto dobou zpravidla vařila oběd. Naskočil do zrovna přijíždějící tramvaje a začal uvažovat, co dneska dobrého babička dědovi uvařila.

Zvonek u dveří probudil dědu Kalába nad rozečtenými novinami. Ten jen mrknul na hodiny a zabručel pod vousy. „Koho pak tu tak časně čerti nesou?“ I když už bylo skoro poledne, tak každá návštěva před obědem byla podle něj časná. „Ahoj dědo!“ Ozvalo se za dveřmi, když odemykal dva bezpečnostní zámky. „Co tě tak po ránu napadlo navštívit starého a vetchého dědečka?“ Objal Aleše kolem ramen a pevně jej přitiskl, aby ukázal vnukovi jak je starý a vetchý. „Dědo! Málem jsi mi polámal všechny kosti!“ Řekl naoko vyčítavě, když se vymanil z jeho medvědího sevření. Hrábl do batohu a vylovil vysokoškolský index. „Tohle jsem ti přišel ukázat, abys nemyslel, že se jen tak poflakuju“ a podal mu malou knížečku v pastovém obalu.

Děda si nasadil brýle a obřadně v ní začal listovat. Nedal na sobě znát, jak jej těší vnukovy studijní výsledky, protože ukazovat na venek své emoce bylo vysoce neprofesionální. Když skončil, tak se podíval na Aleše a prohlásil: „Děláš mi hochu, velkou radost! Ale co budeš dělat teď, když už máš ročník uzavřený před termínem?“ Aleš se chvíli ošíval a nakonec řekl: „Máme s Jitkou plán, jak využijeme těch tří měsíců volna. Chceme procestovat republiku křížem krážem a pokusit se najít nějakou inspiraci pro naše bakalářské práce. Moje představa byla taková, že najdu nějaký nevyřešený kriminalistický případ, který se pokusím objasnit. Jitka by o tom mohla něco napsat a tím bychom zabili dvě mouchy jednou ranou!“ Děda Kaláb seděl pohodlně v křesle a pozorně sledoval jeho nadšeně prezentovaný prázdninový plán. Když skončil tak se zadíval na dědu a s obavou v hlase se zeptal. „Mohl bys mi dát nějaký tip? Určitě jsi měl za ta léta nějaké kostlivce ve skříni.“ Bývalý plukovník se najednou postavil a zeptal se: „Už jsi byl na obědě?“ Aleš odpověděl, že ne a marně si lámal hlavu, proč děda tak najednou změnil téma hovoru. Byl to jen jeho profesionální trik, jak získat čas a profesionální odpověď. „A co nabízíš?“ zavolal Aleš směrem ke kuchyni, kde děda začal

něco ohřívát. „Ale nic moc. Babička má dneska od rána babinec, takže mi včera uvařila kulajdu a kuře na paprice s bramborovým knedlíkem.“ Řekl to schválně tonem, jakoby se jednalo o chleba se sádlem. Aleš jenom zaúpěl protože, kulajda a jakákoliv omáčka s bramborovým knedlíkem bylo jeho zamilované jídlo, které by mohl jíst každý den. „To nemyslíš vážně?“ Ozvalo se za dědovými zády, když po této informaci vyrazil směrem do kuchyně. „Už je to tak, chlapče,“ konstatoval děda a dodal: „A představ si, že toho babička uvařila pro celý regiment!“ Ustoupil Alešovi od sporáku, který se lžíci v ruce, nedočkavě ochutnával již ohřátou kulajdu. Po obědě oba seděli naproti sobě v křeslech a s láhví piva v ruce, trávili znamenitý oběd. Najednou děda vstal a přešel ke skříni, ze které vytáhl dvě krabice. V jedné byl fotoaparát a ve druhé teleobjektiv. Postavil obě krabice před Aleše a obřadně prohlásil: „Protože jsi mi svými studijními výsledky udělal radost, tak jsem se rozhodl odměnit tě věcí, kterou ke svému hledání inspirace budeš určitě potřebovat.“ A vyzval jej, aby se podíval. Aleš tomu ani nechtěl věřit, že dostal špičkovou profesionální techniku, o které si mohl nechat jenom zdát. Okamžitě smontoval aparát s teleobjektivem a zašel k oknu, aby jej vyzkoušel.

„To není možné, dědo, tím objektivem jsem přečetl i SPZ toho auta na silnici. A to je dobrých 200 metrů!“ Nadšeně volal od okna a začal se zaměřovat na vzdálenější objekty. Náhle se otočil k dědovi a s očima dokořán řekl: „Dědo, ale to muselo stát balík! Ve škole jsme měli něco podobného a to nám říkali, že cena takových přístrojů začíná na nějakých dvacetitísících!“ Bývalý plukovník se jen s radostí ujistil, že si jeho vnuk uvědomuje hodnotu jeho dárku a klidně odpověděl: „Jestli chceš něco dokázat a dělat to pořádně, tak k tomu potřebuješ profesionální vybavení. V opačném případě to je jen amatérská žabařina.“ Zbytek odpoledne strávili zkoumáním technických dovedností fotoaparátu a úplně zapomněli, jak rychle ubíhá čas. Najednou se Aleš podíval na hodinky a začal fotoaparát balit do krabice. „Úplně jsem zapomněl, že mám být v šest u Jitky!“ Omlouval se dědovi a ještě jednou poděkoval za drahý dárek. „Když budeš něco potřebovat při svém hledání, tak víš, na koho se můžeš kdykoliv obrátit.“ S těmito slovy jej vyprovodil ke dveřím.

Jitka už stála oblečená v předsíni, když se ozval zvonek u dveří. Otevřela a významně se podívala na hodinky. „Omlouvám se za zdržení, ale měli jsme s dědou velice důležitou debatu a já jsem

ztratil pojem o čase. Nebudeš věřit, co jsem od dědy dostal jako dárek!“ Poklepal na tašku přes rameno a současně ji políbil. Překvapená Jitka čekala nějakou extra výmluvu, ale zvědavost ji přemohla, když uviděla na tašce značku firmy Nikon. „Tak nezdržuj a pojď dovnitř!“ Vtáhla jej do předsíně a marně se snažila uhodnout, jaký to dárek taška skrývá. Aleš opatrně vytáhl fotoaparát a namontoval na něj teleobjektiv. Součástí byl i stativ, který byl složený v boční kapse kabely. Jitce při pohledu na tento technický skvost jen zazářily oči a hned chtěla vědět, co to všechno umí. Trvalo téměř hodinu, než se vypravili z domu do hospůdky na pivo, kde se scházeli studenti ze všech fakult v Praze. Měli štěstí, že urvali ještě dvě volná místa, protože hospůdka v tuto hodinu byla vždy beznadějně obsazená. „Tak co tomu říkáš?“ Obrátil se Aleš na Jitku, když jim pingl donesl pivo. Ta pochopila, že se jedná o fotoaparát a s vážnou tváří řekla. „Měli jsme štěstí, je tu narváno jako každý den.“ A napila se zhluboka ze sklenice. Aleš na ní chvilku hleděl a potom mu došlo, že si z něj dělá legraci a s vážnou tváří poznamenal: „Však počkej zítra. Tebe ty legrácky přejdou, až ti u zkoušky profesor položí základní otázku.“ „Jakou otázku máš na mysli, detektive?“ Zeptala se jej s ležérností v hlase. „No přece téma

tvé bakalářské práce, slečno novinářko!“ Tak to bude zřejmě jediná otázka, na kterou mu zatím neodpovím. Ale jsem přesvědčená, že za tři měsíce na nějaké téma narazím.“ Odpověděla ledabyle, aniž by se zmínila, že spoléhá hlavně na jeho pomoc. Aleš ji měl přečtenou tak dokonale, že její přezíravý ton v hlase byl vlastně skrytou prosbou o pomoc při jeho hledání. Chvilku se na ni díval přes dvojité sklo sklenice a potom ledabyle dodal: „Jestli budeš mít zájem, tak bych tě mohl seznámit s některými z mnoha nedořešených kaus, které hodlám použít jako téma mé bakalářské práce. Ty si potom můžeš některou z nich vybrat a něco o ní napsat.“ „Tak dobře, pochopila jsem, že zatím máme oba dva kulové, takže se musíme snažit, abychom na konci prázdnin na tom byli lépe. Podívej, zítra je 25. Května a my se musíme rozhodnout, kdy zajedeme na Moravu za mou babičkou. Já navrhuji, abychom jeli už teď o víkendu a zůstali tam do příštího pátku. To musíme být v Praze, abychom mohli odvolit, protože ty naše první volby můžou být pro mě, budoucí novinářku velice zajímavé.“ Podívala se na Aleše a čekala, co na to řekne. Ten počkal, až servírka odnese sklo ze stolu a začal nahlas přemýšlet: „Když nad tím tak uvažuju, není to špatný nápad. Mohli bychom vzít s sebou stan a

spacáky a trošku se porozhlédnout po okolí. Já jsem totiž nikdy nebyl na pernštejském hradě a krajina kolem něj má hodně zajímavostí, které bych rád viděl na vlastní oči. Podmínkou je ale tvoje úspěšná tvoje zítřejší zkouška.“ Potutelně se na ni podíval a čekal její reakci. „O zítřejší zkoušku si nemusíš dělat starost. Tu určitě zvládnu, ale ty budeš mít zítra hromadu úkolů. Tak za prvé. Zjistíš spoj z Prahy do Nedvědic. Nejlépe se „Student agency“ do Brna a z Brna vlakem přes Tišnov do Bystřice nad Pernštejnem. Za druhé. Zajistíš jízdenky. Za třetí. Sbalíš všechny potřebné věci na kempování, včetně plné a funkční propanbutanové bombičky k vařiči. To, že si máš zabalit oblečení a hygienické potřeby na týden, ti nemusím připomínat. Já se ti odpoledne ozvu, jak jsi daleko a případně ti pomůžu!“ Aleš na ní hleděl jako čerstvě vyoraná myš a nestačil se divit, jak rychle jej zaúkolovala. „A co budeš zajišťovat ty, kromě balení tvého loďáku?“ Jitka se na něj mile usmála a řekla: „Já musím zatelefonovat babičce a připravit ji na náš příjezd. Přece bys nechtěl, aby babička začala teprve zadělávat těsto na buchty, když se my objevíme ve dveřích?“ „V tomto případě vidím tvůj přínos k organizaci celé akce jako naprosto nejdůležitější.“ Jitka se neudržela a zasmála se na celé kolo, až se někteří otáčeli, aby

jim neušla nějaká legrace. Aleš objednal ještě jedno pivo a zaplatil, aby se už nemusel zdržovat před odchodem domů. Bylo už téměř devět večer, když se rozloučil s Jitkou před jejím domem a spěchal domů, aby se mohl pochlubit svým rodičům dárkem od dědečka.

Z ulice uviděl, že se svítí v obýváku, tak přidal do kroku, aby byl doma co nejdřív. V předsíni uslyšel hlas svého otce, který promluvil k jeho matce: „Tak už ho teda máme doma!“ „Ahoj rodičové!“ Vlétl do obýváku jako velká voda a zarazil se nad prostřeným stolem plným chlebíčků, zákusků a jednohubek. Uprostřed vévodila láhev šampaňského ve kbelíku s ledem. „Co se děje?“ Vyhrkl za sebe a očima hltal prostřené dobroty. „Co by se asi dělo?“ Odpověděl obřadně otec Kaláb otázkou. „Volal děda a všechno nám dopodrobna vylíčil, takže nás pouze můžeš seznámit s detaily, na které dědeček zapomněl.“ Odpověděla maminka a jako první se na Aleše vrhla, aby mu mohla pogratulovat k ukončení druhého ročníku. V ruce žmoulala papírek s podobiznou našeho prvního presidenta a se slzami v očích mu pošeptala do ucha: „Něco si za to kup, udělal jsi mi velkou radost!“ A začala hledat kapesník,

aby si utřela uroněnou slzu. Otec Kaláb vstal z křesla a ze zásuvky vytáhl balíček, který předal Alešovi se slovy: „Věřím, že si můj dárek užiješ stejně jako ten dědečkův. Děláš mi radost synku.“ Poslední větu řekl roztřeseným hlasem, který rychle zamaskoval otázkou: „Kdo si dá kafe?“ A zamířil z obýváku do kuchyně, aniž by čekal na odpověď. Oba mu na dálku odpověděli, že ano. Aleš začal rozbalovat balíček od otce a byl zvědavý, co se z něj vyklubě. Už firemní značka Nokia na pouzdře mu zvedla tepovou frekvenci, a když jej otevřel, uviděl poslední model dotykového mobilního telefonu, vydal ze sebe zvuk, podobný zavytí stepního šakala. „To je bomba, tati!“ Zavolal radostně do kuchyně a okamžitě začal přístroj podrobně studovat. Každou chvíli bylo jenom slyšet super, bomba, paráda, to když nalézal stále nové funkce. Otec donesl uvařenou kávu a jen tak mimochodem se Aleše zeptal: „Tak co? Hodí se ti?“ Ten aniž by vzhlédl od přístroje, tak pořád nevěřícně kroutil hlavou a stále opakoval: „To je šupa!“ Potom, jako by teprve zaregistroval otcovu otázku, tak zvedl hlavu a odpověděl: „Je to něco úžasného, tati. Udělal jsi mi velkou radost stejně jako děda s tím foťákem. Já jsem vám ho ještě ani neukázal!“ A už spěchal do předsíně pro tašku.

Zatím co Aleš se stále seznamoval s mobilem tak otec studoval fotoaparát s teleobjektivem. Vyrušil je hlas matky. „A to šampaňské budeme otevírat kdy?“ Oba se na sebe podívali a Aleš pronesl: „Třeba hned!“ Chopil se láhve a nasměroval dráhu zátky do záclony. Vychlazené šampaňské nemělo čas utéct, takže se nekonal podobný rituál jako na Velké ceně F1. Po přípitku se otec Aleše zeptal: „Tak co Před tebou je spousta volna, máš už nějaký program?“ Aleš jim potom dopodrobna vylíčil, co hodlají s Jitkou podnikat v následujícím týdnu. O dalším se rozhodnou až později. Alešovi rodiče byli rádi, že jede s ní, protože měli obavy z nějaké šílené cesty s jeho kamarády. Nakonec všichni tři společně hledali na internetu nejlepší spoj z Prahy do Nedvědic.

„Slečno Veselá. Dneska to bylo na výbornou. Už jste uvažovala o tématu vaší bakalářské práce?“ Jitka podávala zkoušejícímu index a marně přemýšlela, co má odpovědět. Když jej zkoušející vrátil, tak se na ni dlouze zadíval a čekal nějakou odpověď. Jitka nechtěla vypadat jako úplný pitomec a tak ji napadla spásonosná myšlenka. „Víte, pane profesore, já jsem zatím nebyla rozhodnuta, jaké téma zvolím pro svou bakalářskou práci.“

Ale zkusím se zaměřit na nadcházející volby do sněmovny a možná mně jako voličce, která bude volit poprvé, nějaké zajímavé téma napadne.“

Profesor se podrbal ve vousech a souhlasně pokýval hlavou. „Řeknu vám, slečno Veselá, že ty tanečky kolem voleb, a zejména v nadcházejícím týdnu, budou pro novinářské řemeslo tučné sousto.

Vzpomeňte si jen na Kubiceho zprávu před čtyřmi léty. Tehdy to bylo čtyři dny před volbami hotové zemětřesení. Dobrý novinář může z takových nečekaných událostí hodně získat, ale i ztratit.

Budu vám držet palce!“ Rozloučil se a galantně ji doprovodil ke dveřím. Jitka si oddechla, protože pan profesor byl znám svou rétorikou a málo kdo ze studentů mněl tu trpělivost jej poslouchat, i když jeho přednášky byly velice zajímavé, ale dlouhé.

Podívala se na mobil a zapnula si hlasité vyzvánění. Zatím ji nikdo nevolal, ale čas na displeji ukazoval deset minut po poledni a ona, kromě ranního kafe, nic nejedla. Rozhodla se zavolat Aleše, jak je daleko s plněním svých úkolů a zároveň jej nalákat na společný oběd. „Ano, jsem velké ucho a čekám na příznivé zprávy. Čau, lásko! Tak za kolik?“ Jitka se smíchem odpověděla: „Ty jsi génius Kolombo! Zase jsi to uhodl!“ „Že se vůbec ptám? Kde jsi teď?“ Zabuřel Aleš. Stojím před fakultou a chtěla bych